

Hur blev allt till?

Kuratorn Matt Williams sitter kanske på svaret tillsammans med de 23 konstnärerna som skapat utställningen "How it's made" som visas på Carl Kostyál.

Text Justina Hüll

Nina Canells verk "The Gum shelf".

KONST Publicerat 8 december 2017

Vill du veta hur mascara, strössel eller däck blir till? Det ville i alla fall regissören Gabriel Hoss när han skapade serien *How it's made* som visats på Discovery Channel sedan 2001. Serien går ut på att Hoss tar reda på hur vardagliga ting blir till, ofta genom att skapa oändliga filmer av diverse gegg.

Genom Youtube har serien vunnit en ännu vidare publik och delas frekvent på sociala medier med klickvänliga rubriker som "Mascara – woah, you would never know what it's made of!?".

Det är med Hoss idé om att utforska världen som utställningen på Carl Kostyál med samma titel blivit till, dock i en aningen mer existentiell tappning. Utställningen inkorporerar en mängd medium som reflekterar över olika konströrelser, vår uppfattning om fasta kulturella element i samhället och jaget. Den är kurerad av Matt Williams med 23 medverkande konstnärer, bland andra Ed Atkins, David Ostrowski, Caspar Forsberg och Nina Canell, som alla undrar samma sak – hur har det blivit till?

Verk av konstnären Piotr Lakomy.

Matt Williams om att söka efter jaget

Jag måste inleda med att erkänna att jag är rätt besatt av *How it's made* som du byggt den här utställningen kring.

– Den är rätt beroendeframkallande. Jag såg verket som även är med i denna utställningen, (med sammansatta klipp från serien *How it's made*) som Simon Thomson och Ed Atkins har skapat för några år sedan på utställningen *Photo waste* i London. Så jag började fundera över det här programmet *How it's made* där man får se alla produkterna bli till och massproduceras och kom då att tänka på hur konstnärer i sin tur skapar uppmärksammade produkter och verk där processen ofta helt glöms bort.

Hur kommer det sig att du ville göra en utställning på det temat?

– Carl Kostyál och jag är grannar i Hackney i London och vi har känt varandra länge. När de här idéerna kom upp första gången jobbade jag fortfarande på Institute of Contemporary Arts i London och var väldigt upptagen, så det handlar egentligen om att jag inte kunnat göra det tidigare när vi talade om det först. Det handlar mycket om att det måste komma i rätt tid när man sätter ihop konstnärerna och tolkar deras verk. Jag känner ett ansvar i hur deras verk kommer att uppfattas tillsammans.

När vi går igenom utställningen slås jag av att många av verken vi tittar på känns väldigt existentiella och inte bara behandlar hur världen blev till utan även hur jaget blev till?

– Absolut, det finns genomgående en fascination för den mänskliga formen och var kroppen befinner sig i relation till var materialen i många av verken. Vissa av verken har klart religiösa teman och Caspar Forsbergs enorma aluminiumbokstäver där det står "There is plenty of hell in space" är väldigt existentiellt. Vi ställer även ut Lynn Hershman Leasons verk *Lynn Turning into Roberta* där hon dokumenterar ett alter ego som hon skapade år 1978 genom att använda sig av olika medium som fanns tillgängliga då. Det verket har återupptäckts nu när vi återigen ifrågasätter fabrikationen av oss själva på internet och så vidare. Samtidigt undersöker Yngve Holens CT-scanner idén om att behålla sitt liv och sin hälsa och Eliza Douglas undrar hur vi ser på oss själva genom att måla pastellhänder.

Modern konst har tidigare ofta kommenterat samtiden genom att vara politisk. Jag tycker det är fascinerande att mycket modern konst numera verkar vika från det och fokusera mer på jaget, trots att vi lever i en så politisk tid. Vad tror du att det beror på?

– Jag tror att det fortfarande finns en spridning av politisk konst, och jag antar att det beror på att bra konst har en förmåga att kommunicera komplexa frågor till en vid massa. Det är knepigt, för jag känner också att det har skett ett skifte där det tidigare funnits mer konst som engagerar sig politiskt i en vidare mening, men på ett sätt rör det ju ändå alltid individuella politiska tankar, och återigen jaget.

– Jag tror även att det handlar om att vi idag saknar tid för reflektion eller att kunna absorbera viss politik som tidigare har påverkat hela generationer. Samhället tillåter inte den typen av andrum. Takten gör det även svårt för modern konst att existera på samma villkor som tidigare. Att kommentera politik med konst kräver ju att det presenteras i en tid och ett sammanhang där frågan fortfarande är aktuellt för konsumenten, och det är inte alltid att de processerna kommer att kläffa rent tidsmässigt.

Samtidigt ser vi ju hur mode tvärtom verkar känna ett ansvar i att ta politiska ställningstaganden och hur både konst- och modevärlden rör sig i en diskussion kring om konst och mode måste säga något.

– Ja, man kan absolut se det i miljö- och hållbarhetsfrågor, eller produktionsfrågor när det kommer till mode. Jag känner bara att det är otroligt viktigt att engagera sig i frågorna av rätt orsaker så att det inte blir till någon sorts exploatering av andras problem. Samtidigt så är självklart att varje positiv handling värdefull. För mig handlar det om att göra det ena eller det andra med full övertygelse.

Verk av Eliza Douglas.

Verk av Yngve Holen.